

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 511/2022-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou RASLEGAL, s. r. o., Mostová 2, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Slavomír Rabatin, proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č. k. 13 C 23/2021-62 z 29. júla 2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 17 Co 38/2021-97 z 12. októbra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. decembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami všeobecných súdov označených v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje zrušiť uznesenie Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 13 C 23/2021-62 z 29. júla 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesenie Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17 Co 38/2021-97 z 12. októbra 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“; spolu s napadnutým uznesením okresného súdu ďalej aj „napadnuté uznesenia“) a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať jej náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že 17. mája 2021 bola okresnému súdu doručená žaloba sťažovateľky, ktorou sa domáha, aby súd určil, že právne úkony – kúpna zmluva a darovacia zmluva (špecifikované v žalobe, pozn.) sú voči nej neúčinné. Spolu so žalobou sťažovateľka podala návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým žiadala, aby súd zakázal žalovanej – [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“) ďalšie nakladanie s nehnuteľnosťami špecifikovanými v samotnom návrhu.

3. Okresný súd uznesením č. k. 13 C 23/2021-62 z 29. júla 2021 zamietol návrh sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 17 Co 38/2021-97 z 12. októbra 2021 tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Proti napadnutým uzneseniam podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje v dvoch argumentačných okruhoch. V prvom z nich namieta:

- a) súdy pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia postupovali v rozpore s § 331 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“);
- b) nezákonnosť spočíva v tom, že odvolanie sťažovateľky bolo súdom prvej inštancie, resp. odvolacím súdom doručené žalovanej, ktorej (podľa § 331 ods. 1 CSP) nemalo byť doručené. Sťažovateľka sa až zo znenia napadnutého uznesenia krajského súdu dozvedela o tom, že žalovanú zastupuje právny zástupca, ktorý do spisu založil vyjadrenie k odvolaniu sťažovateľky;
- c) sťažovateľke nebolo umožnené oboznámiť sa s písomným stanoviskom žalovanej k podanému odvolaniu, ktoré mohlo mať zásadný vplyv na rozhodnutie o podanom odvolaní;
- d) takýmto postupom došlo k porušeniu princípu kontradiktórnosti a rovnosti strán v konaní pred súdom, a teda k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje na právne závery ústavného súdu prezentované v náleze vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 355/2015, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentované v rozhodnutí č. k. 3 Cdo 101/2018 z 30. mája 2019 a Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Trančíková proti Slovenskej republike.

5. Sťažovateľka v rámci druhého okruhu námietok argumentuje laxným prístupom odvolacieho súdu, ktorý nereflektoval na jej námietky prezentované v podanom odvolaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami, ktorými okresný súd zamietol návrh sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia a krajský súd jeho rozhodnutie potvrdil. Sťažovateľka porušenie označených práv vidí predovšetkým v a) nesprávnosti (nezákonnosti) doručovania jej odvolania podaného proti napadnutému uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a v nesprávnosti postupu súdu, ktorý jej následne neumožnil vyjadriť sa k vyjadreniu žalovanej, ako aj v b) nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu.

7. Ústavný súd opakovane judikuje, že posúdenie podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia je vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmvaniu ústavných sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú či zrušujú neodkladné opatrenia, a to nielen preto, že nie je opravnou inštanciou

v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania spravidla nezasahuje konečným spôsobom. Ústavný súd meritorne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o vydaní neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie, resp. zrušenie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Do rozhodnutí všeobecných súdov v takých prípadoch môže zasiahnuť iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (m. m. I. ÚS 19/2020, II. ÚS 407/2020).

III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým uznesením okresného súdu:

8. Ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (čl. 127 ods. 1 ústavy). Sťažovateľka mohla proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podať opravný prostriedok – odvolanie, čo aj urobila a krajský súd o ňom rozhodol. Keďže právomoc krajského súdu predchádzala právomoci ústavného súdu poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky (bod 1 tohto uznesenia, pozn.), ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti týkajúcej sa námietky porušenia základných práv sťažovateľky napadnutým uznesením okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu:

III.2.1. K doručovaniu v odvolacom konaní

9. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti *in concreto* uvádza, že sudy porušili § 331 ods. 1 CSP, keď v rozpore s ním doručili odvolanie sťažovateľky podané proti napadnutému uzneseniu okresného súdu žalovanej. Konštatuje, že vzhľadom na nedôsledné vedenie elektronického súdneho spisu súdom prvej inštancie jej nie je zrejmé, ktorý zo všeobecných súdov tak vykonal, avšak faktom je, že dorúčením sťažovateľkinho odvolania žalovanej zasiahol do jej práv na spravodlivé súdne konanie, keďže také doručovanie Civilný sporový poriadok nepripúšťa. Dodáva, že pokiaľ tak sudy vykonal, sťažovateľke mali dať možnosť oboznámiť sa s argumentáciou protistrany a poskytnúť jej priestor na stanovisko. Sťažovateľka vyjadruje presvedčenie o porušení princípu kontradiktórnosti konania a rovnosti strán v konaní pred súdom, a tým jej práva na spravodlivý proces.

10. Úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či doručenie sťažovateľkinho odvolania žalovanej a následné nedoručenie vyjadrenia žalovanej (k odvolaniu) na repliku sťažovateľke predstavuje procesné pochybenie, ktoré má za následok porušenie zásady kontradiktórnosti konania podľa pravidla *audiatur et altera pars* (nech sa vypočuje aj druhá strana), ako aj rovnosti strán pred súdom ako jedných zo zložiek spravodlivého súdneho procesu, a či uvedené predstavuje zásah dosahujúci ústavnoprávnu intenzitu.

11. Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné najskôr poukázať na zákonné ustanovenia Civilného sporového poriadku regulujúce doručovanie jednotlivých podaní strán a rozhodnutí vydaných v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia.

12. Podľa § 329 ods. 1 CSP súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Ak rozhoduje odvolací súd o odvolaní proti uzneseniu o zamietnutí neodkladného opatrenia, umožní sa protistrane vyjadriť k odvolaniu a k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

13. Podľa § 331 ods. 1 CSP návrh na nariadenie neodkladného opatrenia doručí súd ostatným stranám až spolu s uznesením, ktorým bolo neodkladné opatrenie nariadené. Ak bol návrh na jeho nariadenie odmietnutý alebo zamietnutý, uznesenie o jeho odmietnutí alebo zamietnutí ani prípadné odvolanie navrhovateľa súd ostatným stranám nedoručuje; uznesenie odvolacieho súdu im doručí, len ak ním bolo neodkladné opatrenie nariadené.

14. Z citovaných ustanovení Civilného sporového poriadku vyplýva, že v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa uplatňujú osobitné pravidlá pre doručovanie, ktoré predstavujú zásadný odklon od všeobecnej úpravy doručovania súdnych rozhodnutí a žaloby, resp. návrhu na začatie konania.

15. V prípade, ak súd prvej inštancie návrh na nariadenie neodkladného opatrenia odmietne alebo zamietne (tak, ako tomu bolo v okolnostiach prerokúvanej veci, pozn.), uznesenie doručí iba navrhovateľovi. Pokiaľ navrhovateľ podá proti takému uzneseniu odvolanie, súd prvej inštancie ho nedoručuje ostatným stranám sporu a po realizovaní úkonov v zmysle § 373 ods. 1 a 2 CSP (odstraňovanie väd odvolania a vyrubenie súdneho poplatku) predloží vec odvolaciemu súdu. Po predložení veci odvolaciemu súdu sa uplatní špeciálne ustanovenie druhej vety § 329 ods. 1 CSP, ktoré je prejavom princípu rovnosti sporových strán a najmä proporcionality pri obmedzovaní procesných práv protistrany v záujme dosiahnutia účelu, ktorý navrhovateľ svojím návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia sleduje. Pokiaľ teda navrhovateľ odvolanie podá, musí si byť vedomý skutočnosti, že odvolací súd odvolanie navrhovateľa protistrane doručí a umožní jej vyjadriť sa pred rozhodnutím o odvolaní (bližšie pozri *Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 1126 a 1127*).

16. Z popísaných východísk je zrejmé, že sa nemožno stotožniť s argumentáciou sťažovateľky o nezákonnosti procesného postupu všeobecných súdov, pokiaľ v okolnostiach prerokúvanej veci pristúpili k doručeniu odvolania žalovanej. Práve naopak, predmetný procesný postup Civilný sporový poriadok predpokladá.

17. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh, ako aj vlastných zistení ústavného súdu vyplýva, že konajúce súdy postupovali v zmysle citovaných zákonných ustanovení Civilného sporového poriadku, keď okresný súd po podaní odvolania sťažovateľky predložil dotknutý súdny spis krajskému súdu, ktorý po jeho obdržaní odoslal odvolanie sťažovateľky žalovanej, ktorá ho prevzala 20. septembra 2021.

18. Hoci rozhodnou námietkou sťažovateľky bol tvrdý nesprávny procesný postup súdov v súvislosti s doručovaním jej odvolania, v nadväznosti naň sťažovateľka namietala aj následnú nemožnosť vyjadriť sa k stanovisku sťažovateľky k jej odvolaniu. Ústavný súd teda neopomenul

zvážiť, či konštatovaným postupom mohlo dôjsť k porušeniu zásady kontradiktórnosti a rovnosti strán pred súdom, ktoré sú jednou zo zložiek spravodlivého procesu.

19. Z ustanovení Civilného sporového poriadku výslovne nevyplýva povinnosť súdu doručiť odvolateľke v odvolacom konaní proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyjadrenie žalovanej na repliku. Vzhľadom na to, že § 329 CSP je osobitnou úpravou vzťahujúcou sa na postup pri rozhodovaní o neodkladných opatreniach, nemožno naň aplikovať všeobecnú úpravu v § 374 CSP; v tomto kontexte platí *lex specialis derogat legi generali* (m. m. I. ÚS 155/2020).

20. Ústavný súd si je ale plne vedomý, že podstatou kontradiktórnosti je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné právo predložiť argumenty a reagovať na protiargumenty protistrany, pričom porušenie zásady kontradiktórnosti tým, že stranám nie je daná možnosť vyjadriť sa k argumentácii protistrany, je preto spôsobilá v tom ktorom prípade založiť porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda práva na spravodlivý proces (m. m. I. ÚS 155/2020).

21. V prerokúvanej veci je však podľa názoru ústavného súdu potrebné akcentovať tú podstatnú skutočnosť, že predmetom konania bolo rozhodovanie o návrhu sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. c) CSP, ktorým sa domáhala, aby súd uložil žalovanej zákaz nakladať s nehnuteľnosťami špecifikovanými v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Z obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že krajský súd pri svojom rozhodovaní posudzoval predovšetkým skutočnosti uvádzané sťažovateľkou, ktorými osvedčovala potrebu nariadenia neodkladného opatrenia, t. j. napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil, keďže sťažovateľka podľa jeho názoru neosvedčila okolnosti odôvodňujúce nariadenie neodkladného opatrenia. Argumenty žalovanej uvádzané vo vyjadrení k odvolaniu [(špecifikované v bode 9 napadnutého uznesenia krajského súdu) o tom, že neodkladným opatrením chce navrhovateľ zabezpečiť pohľadávku, ktorá je nepomerne nižšia ako hodnota nehnuteľností, ktoré mali byť neodkladným opatrením dotknuté; že prevod dotknutých nehnuteľností na jej osobu bol plánovaný dlhodobo a svoje vlastníctvo nemá v úmysle previesť] netvorili primárne podklad napadnutého uznesenia krajského súdu. Inak povedané, krajský súd založil svoje rozhodnutie na právnom názore, podľa ktorého neboli v danom prípade splnené podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia, pretože sťažovateľka svojím návrhom a predloženými dôkazmi neosvedčila potrebu dočasnej úpravy pomerov, t. j. na iných východiskách, ako sú tvrdenia žalovanej prezentované krajským súdom v napadnutom uznesení krajského súdu. Ako sám následne uviedol, princíp proporcionality súd prvej inštancie len „*pripomenul na dôvažok k absencii osvedčenia dôvodnosti návrhu*“. Pokiaľ sťažovateľka argumentuje, že tvrdenia žalovanej mohli mať v okolnostiach prerokúvanej veci zásadný vplyv na rozhodnutie krajského súdu, v ústavnej sťažnosti bez akejkoľvek konkretizácie argumentov konštatuje len to, že všeobecný súd jej nedal priestor zaujať „*primerané stanovisko*“. Ďalej však nerozvíjala, akým spôsobom mohla jej bližšie nekonkretizovaná argumentácia ovplyvniť rozhodnutie o podanom odvolaní. Z napadnutého uznesenia krajského súdu teda nevyplýva, že by vyjadrenie žalovanej malo vplyv na výsledok konania, pričom ani zo všeobecných námietok v ústavnej sťažnosti nerezultuje takýto záver.

22. Vo vzťahu k rozhodnutiam, na ktoré sťažovateľka podporne poukazuje v ústavnej sťažnosti, považuje ústavný súd za vhodné upriamiť pozornosť na novšiu judikatúru ústavného súdu,

a teda právne závery vyplývajúce z nálezu vydaného vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 155/2020, v ktorom sa riešila práve otázka doručovania v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia so závermi korešpondujúcimi s tými, ku ktorým ústavný súd dospel v tomto uznesení.

23. Po oboznámení sa so všetkými pre predbežné prerokovanie veci podstatnými okolnosťami ústavný súd konštatuje, že zo strany konajúcich súdov postupujúcich v súlade s § 329 ods. 1 a § 331 ods. 1 CSP bol vo vzťahu k sťažovateľke zachovaný koncept spravodlivého procesu. Zároveň dopĺňa, že v okolnostiach preskúmvanej veci nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces ani v kontexte nedoručovania vyjadrenia žalovanej na repliku sťažovateľke, keďže s ohľadom na zvolené právne riešenie krajským súdom sa nejaví, že by prípadná replika sťažovateľky mala mať na výsledné rozhodnutie zásadný vplyv. Ani z argumentácie sťažovateľky v ústavnej sťažnosti nie je zrejmé, aké argumenty by uviedla, aby mohla presvedčiť krajský súd o opačnom právnom závere, resp. ktorý z argumentov žalovanej bol takým, že na ňom krajský súd založil svoje rozhodnutie a sťažovateľka by ho nejakou svojou argumentáciou mohla zvrátiť.

III.2.2. K odôvodneniu napadnutého uznesenia krajského súdu

24. Sťažovateľka namieta príliš stručné odôvodnenie krajského súdu v otázke nepreukázania úkonov, ktoré by smerovali k ďalším prevodom dotknutých nehnuteľností s úmyslom zamedziť vymoženiu jej pohľadávky.

25. Ústavný súd v danom prípade stál pred úlohou posúdiť, či z celkového kontextu odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu je v tejto časti možné s porozumením vyčítať, že krajský súd venoval tejto otázke náležitú pozornosť. Potreba odôvodniť nesplnenie zákonných podmienok, v dôsledku ktorých dochádza k zamietnutiu návrhu na vydanie neodkladného opatrenia, nie je samoúčelná, ale umocňuje základný koncepčný účel dočasnej úpravy pomerov účastníkov konania. Ústavný súd považuje aj v tejto veci potrebné prezentovať svoj aktuálny názor o tom, že zodpovedanie otázok, ktoré sú či už objektívne, alebo subjektívne z pohľadu strany sporu pre rozhodnutie súdu podstatné, si nie je možné predstavovať ako prísne formalizovanú či mechanickú činnosť (na každú jednu konkrétnu otázku je presne k nej priraditeľná konkrétna odpoveď); odôvodnenie rozhodnutia súdu nemá pripomínať dotazníkový formulár. Je cnosťou všeobecného súdu, ak dokáže odôvodnenie rozhodnutia koncipovať vecne s vystihnutím podstaty; iba u čitateľa, ktorý textu nevenuje dostatok pozornosti, nepozná kontext alebo nevie v dobrom slova význame „čítať medzi riadkami“, môže potom vzniknúť dojem, že odôvodnenie súdu nie je vyčerpávajúce (m. m. IV. ÚS 59/2021, I. ÚS 347/2022).

26. Ústavný súd akcentuje, že sťažovateľka síce namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu v kontexte skutočností podľa bodu 24 tohto uznesenia, avšak v ústavnej sťažnosti k tomuto tvrdeniu neuvádza žiadne ďalšie konkrétne argumenty, nepopisuje, z akých dôvodov považuje predmetné odôvodnenie za nedostačujúce či prípadne na ktorý jej rozhodujúci argument krajský súd nedal odpoveď.

27. Vzhľadom na bližšie nekonkretizovanú argumentáciu sťažovateľky ústavný súd tiež vo všeobecnosti sumarizuje, že po preskúmaní relevantnej časti napadnutého uznesenia krajského súdu dospel (s poukazom na bod 7 tohto uznesenia, pozn.) k záveru o jeho stručnosti, ale nie zmätočnosti či arbitrárnosti. S porozumením je totiž možné vydedukovať podstatu vysvetlenia, a teda, že sťažovateľka neosvedčila okolnosti odôvodňujúce nariadenie neodkladného opatrenia,

keďže podľa názoru krajského súdu nepreukazovala, resp. ani netvrdila, aké kroky smerujúce k prevodu či obmedzeniu vlastníckeho práva žalovaná vykonáva. Zároveň krajský súd pomenoval, že sťažovateľka neuviedla žiadne konkrétne skutočnosti, na základe ktorých by osvedčila existenciu hrozby. Podľa názoru ústavného súdu z ústavnoprávneho hľadiska nie je v kontexte námietok prezentovaných v ústavnej sťažnosti dôvod na spochybnenie záverov namietaného rozhodnutia krajského súdu.

28. V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že hoci aktuálnemu návrhu sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia nebolo vyhovené, sťažovateľka má možnosť podať návrh na neodkladné opatrenie za splnenia zákonných podmienok znova s uvedením relevantných skutočností odôvodňujúcich jeho nariadenie (§ 329 ods. 3 CSP).

29. Pre komplexnosť je potrebné uviesť, že pokiaľ sťažovateľka argumentuje „*viacerými vadami*“, ktoré uplatnila v odvolaní, tieto ďalej nekonkretizuje, v nadväznosti na čo sa nimi ústavný súd s poukazom na § 45 zákona o ústavnom súde nemohol zaoberať.

30. Ústavný súd uzatvára, že pri predbežnom prerokovaní tejto časti ústavnej sťažnosti nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľka namieta, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, na základe čoho ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Urobil tak s poukazom na spôsob argumentácie sťažovateľky (a právne závery najmä v bodoch 23, 25 až 27 tohto uznesenia, pozn.); svoj ustálený prístup o zdržanlivom prístupe k preskúmvaniu ústavných sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv v spojení s neodkladným opatrením; s prihliadnutím na právny názor, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú neodkladné opatrenia, a to nielen preto, že nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania nezasahuje konečným spôsobom, ako aj s evidovaním možnosti podať návrh na nariadenie neodkladného opatrenia opakovane.

31. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. september 2022

Miloš Maďar
predseda senátu